

Նար-Ռոս

Հակապատկեր

Միրուն գիշեր է: Պայծառ լուսինը
Լողում է հանդարտ անամպ եթերում.
Հանդարտ է, խաղաղ և բնությունը,
Ոչինչ նրան շուրջը բնավ չէ խանգարում:

Բայց ինչո՞ւ այդպես շուտ հիանում ես
Դու այդ դիմաձածկ գիշերի գեղով,
Ինչո՞ւ դու այդպես շուտ հավատում ես,
Որ ամեն ինչ է շուրջդ անխտով:

Հապա մոտեցիր այս ցած խրճթին,
Եվ դուռը կամաց բացիր, մտիր ներս.
Ի՞նչ կրերևա այնտեղ քո աչքին,
Եվ ինչե՞ր արդյոք այնտեղ կրլսես:

Այնտեղ կրլսես դու հառաչանքներ,
Դառը արցունքի կրտեսներ հեղեղ:
Երկիրն հանգչում է, բայց խիստ վիշտը դեռ
Այս ժամուն անգամ տիրում է այստեղ:

Եվ երբե՛ք այնպես ազդու, կենդանի
Ինչպես այսպիսի խաղաղ գիշերին,
Թշվառությանը ոչոք չի տեսնի,

Կամ չի գարկի նա ոչոքի անգճին...

Ի՞նչ ես հավատում դու բնությանը,
Նա կեղծավոր է, անսիրտ, անզգա,
Նրա ի՞նչ հոգն է, թե խեղճի ձայնը
Խեղդում է յուր դառ արցունքն անխնա...

20 հունվ. 1886.